

Nr 193.

Av greve **Lagerbjelke**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om ändrad lydelse av vissa paragrafer i lagen om allmän pensionsförsäkring m. m.

I den till innevarande års riksdag avlåtna propositionen nr 284 om ändrad lydelse av vissa §§ i lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring m. m. beräknas statens ökade kostnader, vid bifall till förslaget rörande pensionstillägg och understöd, uppgå år 1922 till 1,925,000 kronor och, efter en stigande skala, år 1951 till 35,850,000 kronor. Summan kostnader för staten skulle nämnda år uppgå till resp. 24,975,000 kronor och 79,050,000 kronor. Genom förslaget om barntillägg skulle kostnaderna nämnda år ökas från resp. 1,243,000 kronor och 1,700,000 kronor till resp. 1,978,000 kronor och 4,483,000 kronor.

Jag beaktar till fullo de vägande skäl, som anförs för den kungl. propositionen, och förbiser ingalunda de fördelar, som därigenom skulle vinnas.

Emellertid anser jag den nuvarande statsfinansiella situationen och utsikterna för framtiden vara så betänkliga, att de lägga ett bestämt hinder i vägen för att nu binda sig för så stora utgifter. Departementschefens i motiveringen till den kungl. propositionen uttalade förmodan, att den statsfinansiella ställningen om några år, då den mera betydande kostnadsökningen först inträder, »torde kunna förväntas vara mera tillfredsställande», synes mig vara en alltför löslig grund att bygga på. Från alla håll talas om nödvändigheten att iakttaga sparsamhet; men i praktiken tillämpas detta huvudsakligen i fråga om småbelopp. Den hårda nödvändigheten kräver numera återhållsamhet framför allt i fråga om nya miljonanslag, även om de röra viktiga sociala reformer.

En ytterligare anledning att se tiden an med vidtagande av åtgärder i nu förevarande syfte ligger ofrånkomligen i nu rådande ovisshet i fråga om det blivande värdet av vår inre valuta.

Den kungl. propositionen grundas till ej ringa del på penningvärdets fall. Då penningvärdet emellertid åter är i starkt stigande, samt det lär vara uteslutet att med någon nämnvärd grad av sanno-

likhet bedöma, i vad mån och huru långt denna stegring skall fortsätta, ligger häri ett vägande skäl till uppskov med frågan.

På grund av vad sålunda anförts tillåter jag mig hemställa,

att förevarande proposition, nr 284, ej måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 2 april 1921.

G. Lagerbjelke.
